

1774

*

- 1^a Funklerus, Johanns Gottfriedus: Programma, quo Ordinarius senior, reliquisque doctores facultatis jur. solennia doctoralia Johanni Gottfriedo Funklersi indicunt.
- 1^b Hohenkhal, Petrus Cornelus Gustavus, l. b. ab: Rhapsodia supplementa. Programma, quo Ordinarius senior caeterique doctores fac. jur. solennia doctoralia Petri Cornelii Gustavi l. b. ab Hohenkhal indicunt.
2. Hindius, Joannes Adamus Theophilus: De pecunia feudali [Lehn-Hennu]. Programma, quo Ordinarius senior et reliquis doctores fac. jur. solennia doctoralia Joannis Adamo-Theophili Hindii indicunt.
3. Wazdorf, Adamus Fridericus Augustus a: Rhapsodia supplementum. Programma, quo Ordinarius senior caeterique doctores fac. jur. ... solennia doctoralia Adamo Friderico Augusto a Wazdorf indicunt.

1774

4. Antos, Carolus Guilielmus: De obsequio
13.
5. Antos, Carolus Guilielmus: De dato diplomatum
regum et Imperatorum Germaniae.
19
6. Bose, Immanuel Guilielmus: De morbis mentis
debilita excusantibus.
15
7. Breuning, Christianus Henr.: An renuntiare licet
hereditati, si collatio in testamento patris
impetrata sit?
16.
8. Breuning, Christianus Henr.: An sublocari possint episcopae?
ge
9. Breuning, Christianus Henr.: An vendito nulli ter
pignore a creditore delictum sit ex hincum?
17.
10. Breuning, Christianus Henr.: An quarta Falcidia
heredi et ab herede in re singulari instituto praestandi
18.
11. Breuning, Christianus Henr.: An in dotem nomen doci
possit?
e
12. Breuning, Christianus Henr.: An id intersit in fun.
dum et usum fructum fundi in dotem datum?
19.

1774

13. Breuning, Christianus Hur: An fisco juris dictio
hypotheca tacita competat in bonis propter
gabellam et vectigalia?

14. Breuning, Christianus Hur: Jus vitae et necis
principis ex rationibus juris publici universalis

at 15. Breuning, Christianus Hur: An habitatio sit servi
in iuris civitatis?

16. Breuning, Christianus Hur: An impubes negotiorum
gestor esse possit?

17. Breuning, Christianus Hur: An exceptio Senatus
Consulti Macedoniani noceat chirographo
filii familiae, licet in eo verioris in filii
ubi etiam mentio facta.

18. Lincker, Christianus Grollab: De disreputa juris patris
et subsidiarii in questionibus: utrum substitutione
pupillari mater jure prehendi legitimam privet?

19. Lincker, Christianus Grollab: Nite tutelae juris dictio
durante adhuc cura imitari non potest. occas. l. 2 et
l. 4 p. de administr. tutel. curat.

1774.

20. Funcklerus, Johann Gottfriedus: *De testamento, quod* 28.
quis blanditiis invitatus con dicit, invalido.
21. Hokenbuhl, Petrus Cornelius Guistelinus, l. b. ab: *De ambitu* 29.
potestatis ejusque a justitia discrimine.
22. Hommel, Cornelius Ferdinandus, fac. jur. procan cella 30.
rius: Rhapsodiae supplementa. Programma, quod
solenne doctoralia Joh. Ernesti Goltzovii Thielers,
indicit. 31.
23. Hommelius, Cornelius Ferdinandus, fac. jur ordinarius
Rhapsodiae supplementa.
24. Hommelius, Cornelius Ferdinandus: *Rhapsodiae sup* 32.
plementa.
25. Hommelius, Cornelius Ferdinandus: *Rhapsodiae* 33.
supplementa.
26. Hommelius, Cornelius Ferdinandus: *De pigrosatione*
et custodia animalium pauperum facientium
27. Hinrichs, Joann. Adam Theophrastus: *De beneficiis*
jura curiae concessis eorumque a feudis discrimine

1777.

28. Play, Antonius Guilielmus, fac. jus. pro-
cancellarius: De non semper mortifera fasciculi amblicalis inter-
missa deligatione.
29. Peltmannus, Tobias Ludovicus Ernestus, fac. jus. pro-
cancellarius: De feudi propter abusum amissionem.
30. Peltmannus, Tobias Ludovicus Ernestus: Responsabilibus
intra tempus lectus initis.
31. Peltmannus, Tobias Ludovicus Ernestus: De ineptis
morientium voluntatibus.
32. Peltmannus, Tobias Ludovicus Ernestus: Inexcitatio
ad l. 16 C. de ineffic. testam.
33. Peltmannus, Tobias Ludovicus Ernestus: De corona
nuptiali vi compressae haud deneganda.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Vol. No. 11.

*98.
1774, 7.*

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI

AN

RENVNCIARE LICEAT
HEREDITATI, SI COLLATIO
IN TESTAMENTO PATERNO

IMPERATA SIT.

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITERAR. DVISEVGENS.

SOCIO

IN AVDITORIO IVRIDICO

DIE XVIII IVNII, ANNO MDCCCLXXIV.

DEFENDET

CAROLVS FRIDERICVS AVGVSTIN

STOLBERG, MISNIC.

LIPSIAE

EX OFFICINA LANGENHEMIA.

A N
RENVNCIARE LICEAT
HEREDITATI, SI COLLATIO IN
TESTAMENTO PATERNO
IMPERATA SIT.

§. I.

Cum Praetor, ut ipsi mos fuit, turbato succedendi ab intestato ordine, praetextu aequitatis succurreret emancipatis per bonorum possessionem, quam iisdem dare promiserat, et cum emancipatos cum suis coniungeret, ut aequalitatem servaret, inter eos *collationem* introduxit. Cum enim antiquo iure ante inventa peculia praecipue adventitia quicquid liberi acquirebant, non sibi, sed patri acquirerent, contra emancipati proprium acquirerent sibi, et haberent patrimonium, sane in diuidenda hereditate paterna inter suos et emancipatos liberos, melioris fuissent conditionis emancipati, qui simul partem acquirentium a suis accepissent, ubi sibi haberent sua acquisita. Ne ergo haec inaequalitas existeret, iussit Praetor, ut quae post emancipationem sibi acquirissent, ad paternam conferrent hereditatem. Breuius rem exponit *ULPIANVS* in *L. 1. π. de collat.* Ait: *Cum enim*

Praetor ad bonorum possessionem contra tabulas emancipatos admittat participesque faciat cum his, qui sunt in potestate, bonorum paternorum: consequens esse credit, ut sua quoque bona in medium conferant, qui appetant paterna. Cessabit ergo collatio, si nullis heredibus suis existentibus soli emancipati per bonorum possessionem succederent, tunc enim nulla inaequalitas metuenda, cum utriusque suum sibi haberent patrimonium.

§. II.

At postquam, quae de peculiis aduentitiis sancita sunt, causam collationis mutarent, cum sui, quae aduentitia habebant, mortuo patre separarent, non opus amplius fuit, ut emancipati sua conferrent, quae post emancipationem acquisuerant. Retinuere tamen leges collationem, sed ad sola profecticia bona applicatam, neque id inique factum arbitror, cum, quam Praetor introducti iuris sui causam dederat, quae generalis, simul applicari posset mutata antiqua specie ad causas profectitorum bonorum. Neque mirum, populares nostros ex romano iure hanc ipsam doctrinam de collatione recepisse, cum ratio illius iuris a nostris moribus non abhorreat.

§. III.

Sed sicuti paucissimae paginae non ferant, ut omnem collationis doctrinam absolueret queamus, causae saltem litigiosae speciem enarrabimus, atque, quid nobis iuris esse videatur, decisionis loco adiciamus. Pater tres filios, unam vero filiam reliquit, condito ante mortem valido testamento, in quo liberos suos, videlicet tres filios filiamque heredes scripserat, addita clausula, ut, quo profecticia inter eos esset aequalitas, singuli accepta sua seu profecticia conferrent, quae singula singulorum a se recte et bona fide consignata essent, et, si quae praeter opinionem oblitus esset, velle, ut singuli ea bona fide indicarent.

rent. Appertis testamenti tabulis, cum filia, quae ab ipso patre elocata esset, dote ampla conficita, nollet agnoscere ultimam patris voluntatem, ut collationem euitaret, maluit repudiare paternam hereditatem. Fratres vero, qui parum profectiorum a patre acceperant, nolebant, ut soror hereditatem paternam, repudiaret, negantes, id ipsi licere posse, cum paternae voluntati parendum sit. Videamus itaque: *an renunciare nihilominus liceat hereditati paternae, si collatio in testamento paterno imperata sit.*

§. IV.

Si legum argumenta sequimur, facilis videtur quaestio- nis decisio. Nam quamuis, qui sui heredes, ipso iure heredes erant, nec hereditatem patris repudiare poterant; succurrit tamen Praetor dato *beneficio abstinendi* ab hereditate paterna, quod beneficium effectu dein a repudiatione non differt, neque adempta est, imo magis concessa libertas petendi beneficium abstinendi. Neque itaque cogi poterant liberi sui heredes, ut necessario se immiscere deberent hereditati paternae, sed liberum esse debebat, implorato Praetoris auxilio ab hereditate abstinere paterna. Iam cum collatio ab iis fieri debet, qui sunt heredes, negandum non videtur, eum heredem, qui abstinuit ab hereditate, effectu heredem non esse, sicque ad conferendum cogi non posse. Praeterea licet patris autoritas adsit, qui in testamento iusserat ut, liberi conferrent, tamen hic iussus tantum heredes obstringit, qualis esse nequit, qui repudiauit, seu ut rectius dicamus, abstinuit ab hereditate paterna.

§. V.

Adest adhuc legum autoritas. Sic PAPINIANVS in *L. §. π. de dot. collat.* scribit: *Pater nubenti filiae quasdam res praeter dotem dedit: eamque in familia retinuit: ac fratribus sub condicione, si dotem, et caetera, quae nubenti tradidit,*

contulisset, coheredem adscripsit. Cum filia se bonis abstinuisse, fratribus res in dotem datas vindicantibus exceptionem doli placuit obstare: quoniam pater filiam alterutrum habere voluit. Equidem pater voluerat, ut conferret profectitia a patre, nihilominus Praetor beneficium abstinendi dederat, et Ictus filiam exceptione doli tuetur, quominus conferre cogatur. Nec ab hac sententia alienus est TRYPHONINVS in *L. 9. π. eod.* Fuit, inquit, quaestionis: an si sua heres filia patri cum fratribus, contenta dote, abstineat se bonis, compellatur eam conferre. Et Diuus Marcus rescripsit, non compelli abstinentem se ab hereditate patris. Obstare quidem videtur Rescriptum Imperatoris PHILIPPINI *L. 7. C. de collat.* cuius haec sunt verba: *Filiam testamento patris institutam heredem, fratribus iisdemque coheredibus dotem conferre non oportere, nisi pater hoc ipsum specialiter designauerit, explorati iuris est.* Re vero attente perspecta, rescriptum nihil disponit de prohibito beneficio abstinendi ab hereditate paterna, et magis eam tractat speciem, qua filia patris heres cum fratribus existebat, quae nostrae speciei est contraria.

§. VI.

Ex his itaque argumentis potest affirmari, posse renunciano hereditati paternae liberare se filium filiamue a necessitate conferendi profectitia. Limitant plerumque Iurisconsulti, nisi reliqui liberi laedantur in legitima, si, ut a collatione immunis fiat, renunciet hereditati. Probationem ducunt ex *NOVEL. XCII. cap. I.* Causa est, quia is fauor legitimae, ut liberis, nisi iusta exheredationis causa adsit, adimi nequeat, neque donatio subsistat, qua legitimae liberorum vis fiat.

§. VII.

Sicuti vero hae species magis ad illud sese referunt caput, ubi pater collationem haud praecepit, atque eam, quae est
inter

inter liberos natura, aequalitatem collationem haud statuit. Sed videndum est, an patris auctoritas forsitan maiorem vim habeat, si expresse suam voluntatem declarauerit pater. Equidem, si ex humanitatis atque aequitatis rationibus quaestio decidenda sit, sine dubio defendi posset, non admittendam esse filiam ad renunciacionem hereditatis paternae, cum ipsius sit, venerari patris defuncti memoriam suo obsequio, quod fiet, si quae accepit, ex illius arbitrio confert, et voluntati patris pareat. Est praeterea non negandum, posse inaequalem statuere patrem bonorum suorum inter heredes diuisionem, neque liberis licere conqueri, si vni eorum maiorem partem, alteri minorem reliquerit parens; quidni et possit pater aequas partes statuere habendas. Si ergo contingat, vt tantum ex suo patrimonio in vnum liberorum suorum contulerit, vt si reliquum patrimonium diuidatur, licet abstineat, qui maiorem patrimonii paterni partem acceperat, reliqui multo minorem partem habituri sint, quidni recte iubeat pater, vt qui plus ceperat ex paterna liberalitate, conferat, quo reliqui aequalem portionem accipere possint. Iniquum ergo foret, si statuamus, posse repudiando hanc paternam dispositionem inutilem reddere, reliquosque fratres, quibus tamen aequalem partem pater tribuerat, sua aequali portione defraudare. Neque videtur contraria esse *Papiniani* supra allegata auctoritas. Non enim expresse dicit de ea filia, quae multo maiorem partem bonorum acceperat, vt reliqui minori contenti debeant esse fratres, quos tamen aequales pater esse voluerat, sed poterat eam concepisse sibi speciem, qua filia adhuc quaedam habitura fuisset ex bonis atque hereditate paterna, collatione facta. Dein, cum patri liceat liberalitates in liberos collatas ante mortem reuocare, quid ergo, si dicamus, vbi pater expresse collationem praecipit, quo liberi habeant aequales partes, inesse in hac dispositione tacitam reuocationem eorum bonor-

bonorum, quae ultra aequalem hereditatis portionem sunt. Neque obstabit, quod ea demum renunciatio hereditatis prohibita, si reliqui laedantur in legitima. Haec ita vera erunt, si pater expresse ob aequalem hereditatis suae partitionem collationem non exegerit, imo magis ab intestato liberi succedant.

§. VIII.

Dein cum renunciatio, quae in fraudem alterius fit, vix legibus comprobatur, cum dolo nunquam adstant leges, quid impedit, quominus dicamus renunciationem hereditatis, seu repudiationem illicitam fore, cum, qui scit, se maiorem bonorum paternorum partem accepisse, et ideo repudiat, ne aequali quantitate fruatur ex bonis paternis reliqui liberi, nunquam fraude carere posse. Neque a dolo liber erit, qui cum scit, patrem voluisse, ut singuli suorum liberorum aequalem portionem hereditatis habeant, nihilominus repudiat, quo eam portionem haud capiant, quum ipse tamen ex liberalitate patris commodum maius habere cupiat. Et quamvis nemo in regula ad adeundam hereditatem cogi possit, ut est in *L. 76. C. de iure deliber.* tamen alia causa est liberorum, quibus pater legem dicere poterat intuitu suorum bonorum, et si dolo fraudeque fiat, ut quis abstineat ab hereditate paterna, non absonum esse videtur, coactioni locum dare, quo alter abstinendo haud defraudetur. Caeterum repudiet ergo filia hereditatem patris, dummodo, quae ultra patris voluntatem habitura sit, paternae haereditati restituat. Sed haec ex aequitatis ratione. Si de stricto iure quaeramus, maiorem rationem tribuam auctoritati Papiniani. Neque dolo agere videtur, qui, quod lex permittit sc. abstinere ab hereditate paterna, peragit, quamvis fiat cum alterius incommodo,

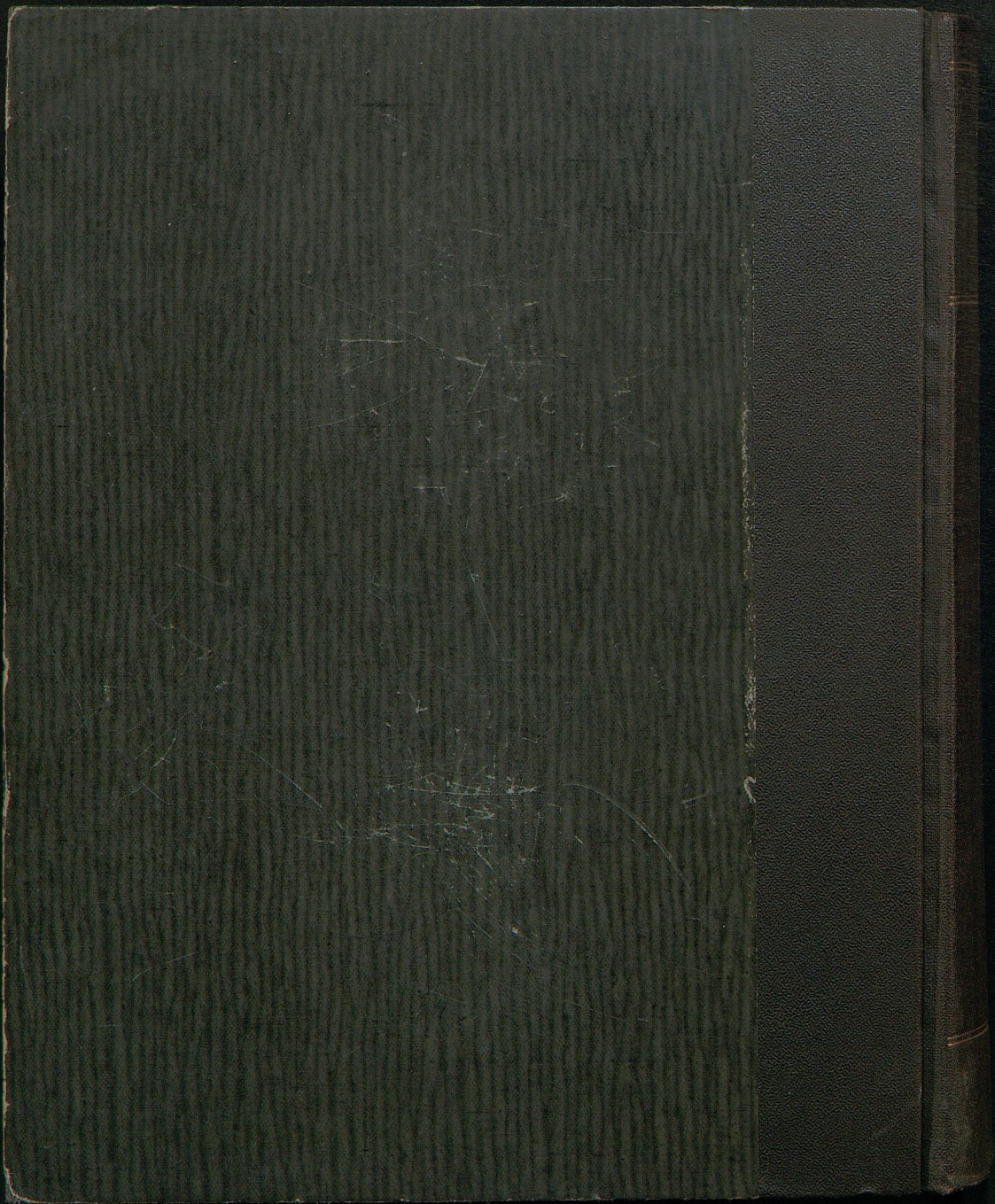

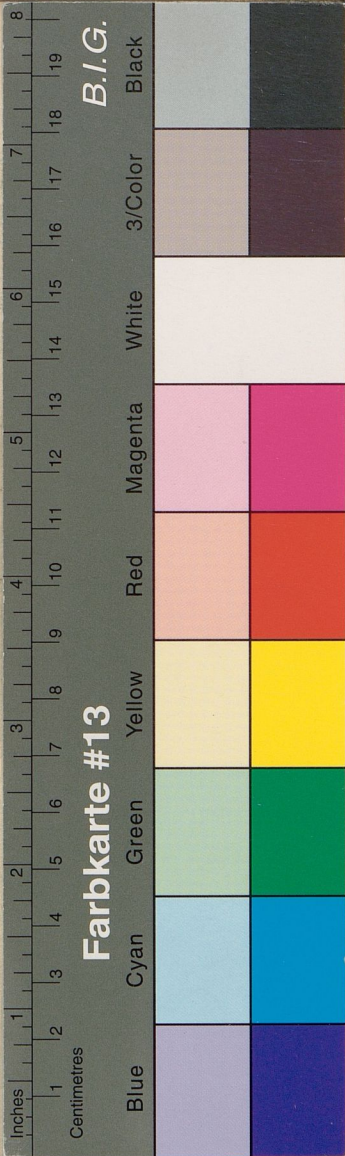
VD
18

ULB Halle
002 689 030

3

Pol No 11

98
1774, 7.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI
AN
RENVNCIARE LICEAT
HEREDITATI, SI COLLATIO
IN TESTAMENTO PATERNO
IMPERATA SIT.
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITERAR. DVISEVVRGENS.
SOCIO
IN AVDITORIO IVRIDICO
DIE XVIII IVNII, ANNO MDCCCLXXIV.
DEFENDET
CAROLVS FRIDERICVS AVGVSTIN
STOLBERG, MISNIC.
LIPSI AE
EX OFFICINA LANGENHEMIA.

